

OBIECTIVELE ȘI PRINCIPIILE POLITICII INDUSTRIALE COMUNITARE

Cărbune Natalia
Lector universitar UTM

Obiectivul general al politicii industriale îl constituie creșterea competitivității și în general a performanțelor industriei în vederea întăririi capacității de adaptare a economiei la cerințele pieței internaționale, în condițiile globalizării economiei mondiale.

The overall objective of industrial policy is to increase the competitiveness and overall performance of industry in order to strengthen the capacity of the economy to adapt to the requirements of the international market, in the conditions of globalization of the world economy.

Obiectivele politicii industriale:

- Menținerea creșterii susținute de productivitate;
- Consolidarea remunerării locurilor de muncă;
- Utilizarea optimă a resurselor umane;
- Atingerea competitivității internațională;
- Transformarea comunității într-un partener și jucător important în arena

Globală.

Pentru a atinge obiectivele enumerate mai sus, în cadrul UE nu există priorități sectoriale. Sistemul fiscal este raționalizat și însoțit de privatizarea sectorului bancar. Este dezvoltată piața de capital. Este pus un accent pe creșterea ponderii întreprinderilor mici și mijlocii în producția industrială, la care se adaugă dezvoltarea infrastructurii, precum și participarea la rețelele europene. Politica industrială este bine integrată într-o serie de alte politici ale UE, care contribuie la atingerea acestor obiective:

- O mai mare deschidere a sistemului comercial mondial: de deschidere a unei piețe protejate pentru țările din UE, în special pentru producătorii și furnizorii de servicii. Prin acordarea producătorilor din UE a accesului mai ieftin la inputurile externe, în timp cu creșterea concurenței din partea țărilor terțe, aceasta permite să își îmbunătățească competitivitatea;

- Politicile legate de piața unică: acestea au, în general, un impact pozitiv asupra competitivității; în special, prin încurajarea liberalizării piețelor și armonizarea normelor;

- Politica în domeniul cercetării și dezvoltării: consolidarea bazei de cunoștințe și concentrarea pe tehnologiile generice esențiale;

- Politica în domeniul concurenței: este destinată firmelor pentru a spori eficiența acestora. De asemenea ajută la pregătirea companiilor din UE pentru provocări.

- Politicile sociale și de ocuparea a forței de muncă (inclusiv de formare profesională): acestea au un rol-cheie în asigurarea competitivității. Modernizarea depinde de competența lucrătorilor;

- Politica de protecție a consumatorului și de sănătate publică: condiții prealabile esențiale pentru încrederea consumatorilor sunt baza pentru o cerere stabilă și în creștere;

- Protecția mediului: ar însemna restricționarea sau interzicerea utilizării de materie primă sau a anumitor tehnologiilor care ar putea ridica costurile de producție pe termen scurt. Pe termen mai lung aceasta poate ajuta companiile din UE de a obține un avantaj competitiv la nivel global.

Politica industrială a UE vizează să accelereze adaptarea industriei la schimbările structurale, să încurajeze inițiativa, dezvoltarea și cooperarea între întreprinderi și să încurajeze potențialul industrial de inovare, cercetare și dezvoltare tehnologică.

Principiile rezultate din politica industrială promovată de UE:

- a) acceptarea limitată a principiului intervenției;
- b) coordonarea acțiunilor statelor membre sub îndrumarea Comisiei;
- c) interdependența cu alte politici;
- d) competența explicită și legată de împrejurări, dar nu exclusivă a UE.

În ciuda unui corp bine dezvoltat a legislației și reglementării UE, este încă posibilă o mai bună reglementare la nivel european și la nivel național.

Îmbunătățirea cadrului regulatoriu are la bază liniile directoare adoptate la 16 ianuarie 1996. Acestea vizează în primul rând:

- consolidarea, actualizarea și simplificarea reglementărilor existente în industrie;

- desfășurarea unei analize cost-beneficii înainte de a introduce orice noi reglementări;

- luarea în calcul a factorilor de risc legat de sănătatea publică sau de protecția mediului;

- orice nouă reglementare trebuie să fie simplă, ieftină și în interesul sănătății publice și al protecției mediului.

În ciuda progreselor substanțiale în ultimii ani, marea majoritatea a statelor membre încă se confruntă cu provocări serioase în ceea ce privește reglementarea mediului de afaceri. Competitivitatea unei firme în secolul 21 va depinde tot mai mult de puterea sa de inovație în ceea ce privește procesele de muncă, organizarea muncii și implementarea rapidă a noilor tehnologii. De aceea, investițiile în cercetare-dezvoltare, proprietatea intelectuală, specializarea forței de muncă, asigurarea sănătății și siguranței la locul de muncă, procesarea datelor etc., devin domenii cheie ale viitorului. Se prevede formularea și

implementarea unor strategii specifice de dezvoltare a unor industrii precum electronica, informatica, biotehnologia, textilele.

Întreprinderile mici și mijlocii (IMM-uri) sunt coloana vertebrală a economiei europene: există 23 milioane de IMM din Europa, reprezentând aproximativ 99% din totalul întreprinderilor, precum și 57% dintre ele sunt întreprinderile individuale. Ele asigură două treimi din totalul ocupării forței de muncă din sectorul privat, ceea ce reprezintă 80% din totalul locurilor de muncă și produce mai mult de jumătate din valoarea adăugată a UE.

Între 2002 și 2007, numărul de IMM-uri a crescut cu peste 2 milioane, numărul de întreprinderi mari cu doar 2000. Germania, Italia și Grecia au cel mai mare număr de IMM-uri precum și cel mai mare număr de angajați în companiile micro. Potrivit unui studiu din 2008 realizat de către Comisia Europeană, cele mai multe dificultăți întâmpinate de IMM-uri sunt legate de răspunderea administrativă, accesului insuficient la finanțare, nivelul de impozitare și accesul limitat la achizițiile publice. Acest lucru ridică probleme ca productivitatea și creșterea.

Politicele UE pentru a sprijini dezvoltarea IMM-urilor sunt următoarele:

- Prima contribuție a Comisiei Europene a fost definirea mai bună a IMM. Definiția unei IMM, prevăzută în Recomandarea care a intrat în vigoare în 2005, clasifică IMM în funcție de două criterii cumulative: numărului de angajați și cifra de afaceri și / sau bilanțul.

- UE a elaborat Small Business Act pentru Europa (SBA), adoptat de către Comisie în iunie 2008, care reflectă voința politică a Comisiei de a sprijini IMM-urile și care urmărește să îmbunătățească abordarea generală a spiritului antreprenorial prin "gândirea întâi la scară mică" în elaborarea principiilor politice. Strategia de performanță în creștere și locuri de muncă .

- Programul de cercetare și dezvoltare tehnologică (PC7) a identificat măsuri specifice de interes pentru IMM-uri ce completează acțiunile întreprinse la nivel național și regional: -" people programme" a PC7 sprijină găzduirile temporare pentru cercetători cu experiență în IMM-uri și a personalului detașat între mediul academic și industrial. -IMM-urile care efectuează cercetare și dezvoltare sunt încurajate de către Comisia Europeană să participe la cercetarea colaborativă în cadrul Programului FP.

- Educația și instruirea întreprinzătorilor, prin: cultivarea spiritului antreprenorial și noilor aptitudini încă de la un stadiu incipient; predarea cunoștințelor generale de afaceri și antreprenorat la toate nivelurile de învățământ. Modulele specifice ale instruirii în afaceri trebuie să devină o componentă esențială a programelor de învățământ la nivel preuniversitar și universitar; încurajarea și promovarea inițiativelor antreprenoriale ale tinerilor, prin programe corespunzătoare de pregătire a managerilor din întreprinderile mici.

- Inițierea mai puțin costisitoare și mai rapidă a afacerilor prin: reducerea cheltuielilor de înființare a companiilor către nivelul cel mai competitiv pe plan mondial; încurajarea țărilor cu procedurile cele mai lente și dificile de înregistrare a noilor companii pentru a ajunge din urmă statele mai avansate; creșterea accesului la procedurile de înregistrare on line.

- Legislație și reglementări mai bune prin: evaluarea legislațiilor naționale cu privire la faliment în lumina bunelor practici; analizarea noilor reglementări naționale și comunitare în vederea evaluării impactului lor asupra întreprinderilor mici și întreprinzătorilor; simplificarea pe cât posibil a reglementărilor naționale și cele ale UE; simplificarea, de către Comisie, a legislației referitoare la concurență, pentru a reduce dificultățile întâmpinate de întreprinderile mici în procesul de conformare cu aceste prevederi legale.

- Asigurarea calificării necesare, prin: dezvoltarea cu ajutorul instituțiilor de instruire și programelor interne de pregătire ale companiilor a abilităților adecvate, adaptate necesităților întreprinderilor mici și a serviciilor de instruire și consultanță permanente.

- Îmbunătățirea accesului online, prin: sporirea volumului de comunicații electronice între autoritățile publice și sectorul întreprinderilor mici. Astfel, companiile vor avea posibilitatea să înainteze cereri, să primească asistență, să depună declarații fiscale sau să obțină simple informații online, mult mai rapid și la costuri mai reduse.

- Extinderea pe multiple piețe prin: continuarea reformelor în vederea constituirii în cadrul Uniunii a unei piețe interne unice, accesibilă întreprinderilor mici; îndreptarea reformelor către unele sectoare esențiale pentru dezvoltarea IMM, cum ar fi comerțul electronic, telecomunicațiile, utilitățile, achizițiile publice și sistemele de plăți transfrontaliere.

- Perfecționarea sistemul fiscal și a aspectelor financiar, prin: adaptarea sistemelor de impozitare în scopul de a recompensa performanța, a încuraja întreprinderile start-up, a favoriza extinderea întreprinderilor mici și înființarea de locuri de muncă și a facilita crearea de întreprinderi mici și continuitatea lor.

Cooperarea industrială ține în primul rând de competența, interesul și responsabilitatea firmelor și a oamenilor de afaceri însăși. Autorităților publice le revine rolul de a întări și perfecționa cadrul legal care să țină cont de interesul mutual al operatorilor economici și de a impulsiona realizarea de întâlniri care să-i aducă pe cei interesați împreună pentru încurajarea cooperării industriale, ca instrument important de sprijin în creșterea competitivității industriei și dezvoltării economice.

UE participă la organizarea a numeroase mese rotunde și a altor foruri internaționale ce permit industriașilor dinăuntru și din afara Europei să facă un schimb de experiențe și să discute soluții la problemele comune. Programul Esprit este exemplul cel mai reflectant și fructifer de cooperare industrială în

UE. Pentru a stimula cooperarea industrială, Uniunea Europeană a creionat următoarele obiective:

a. Răspândi cele mai bune practici de cooperare industrială sugerate de programul Esprit altor câmpuri de cooperare industrială.

b. Crea foruri de cooperare și dialog între cei responsabili, în special la ceea ce se referă la piețele în expansiune.

c. Plecând de la succesele obținute deja în programe cum sunt cel de componente și piese ale electronicii de consum și extinderea acestor programe la alte zone geografice.

d. Lucra pentru ca industria să folosească în cel mai bun mod instrumentele de cooperare existente ca ECIP, Jopp, Interprise și noile forme de asociere cu țările asiatice și ale Europei Centrale și Orientale.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ:

1. **Badescu Ilie (coord.)** - *Geopolitica integrării europene*, Editura Universității din București, București, 2003.

2. **Bidilean Vidu** - *Uniunea Europeană: instituții, politici, activitate*, Editura Agroprint, Timișoara, 2000.

3. **Calin Razvan, Teodor Cristian** - *Politica de mediu*, Editura Tritonic, București, 2007.

4. <http://www.eco-ambalaj.ro>

5. <http://www.dae.gov.ro/admin/files/MEDIU.pdf>

TINERETUL STUDIOS ȘI INTERNAȚIONALIZAREA EDUCAȚIEI

Savițchi Corina, lector universitar,
UPS "Ion Creangă"

Una dintre cele mai actuale tendințe din lumea modernă este realizarea activă a proceselor de integrare, ce au loc în diverse sfere ale vieții sociale, incluzând domenii importante pentru viitorul omenirii printre care este și educația. Internaționalizarea învățământului superior – mobilitatea academică a studenților – este una dintre componentele sale principale, care joacă un rol deosebit în acest proces și reprezintă un exemplu de convergență socio-culturală și de interacțiune fructuoasă între diferite regiuni, țări și societăți. În prezent, în majoritatea instituțiilor de învățământ superior din țările dezvoltate, mobilitatea internațională a tineretului studios este parte integrantă a procesul educațional. Studenții cu experiență educațională în străinătate percep schimbările din viața societății mult mai rapid, și totodată, dobândesc noi calități și atitudini față de